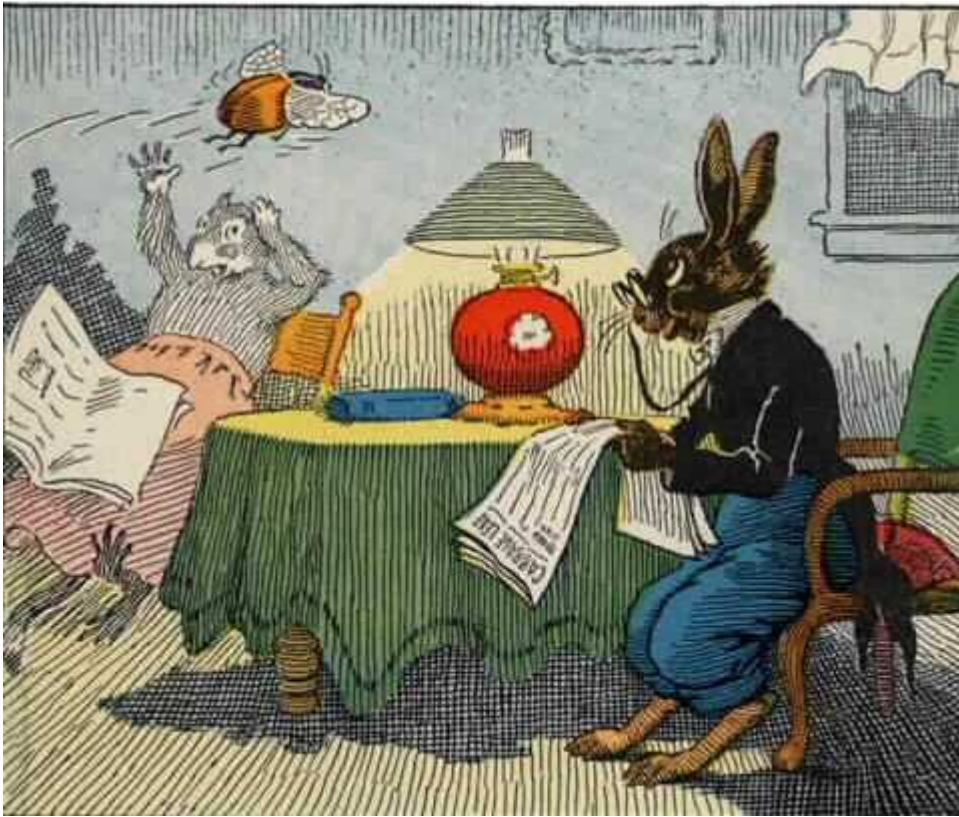

דוד וויגלי וחיפושיות העץ

היה ערב יפה. דוד וויגלי, ארנב מכובד למדי, הסתובב כל היום בחוץ בחיפוש אחרי הרפתקאות ועכשיו חזר לביתו בגדם עץ חלול. הוא והדודה ג'ין התיישבו כדי לקרוא עיתון. היה ערב חמים והחלון היה פתוח. פתאום נשמע זמזום חזק בחדר.

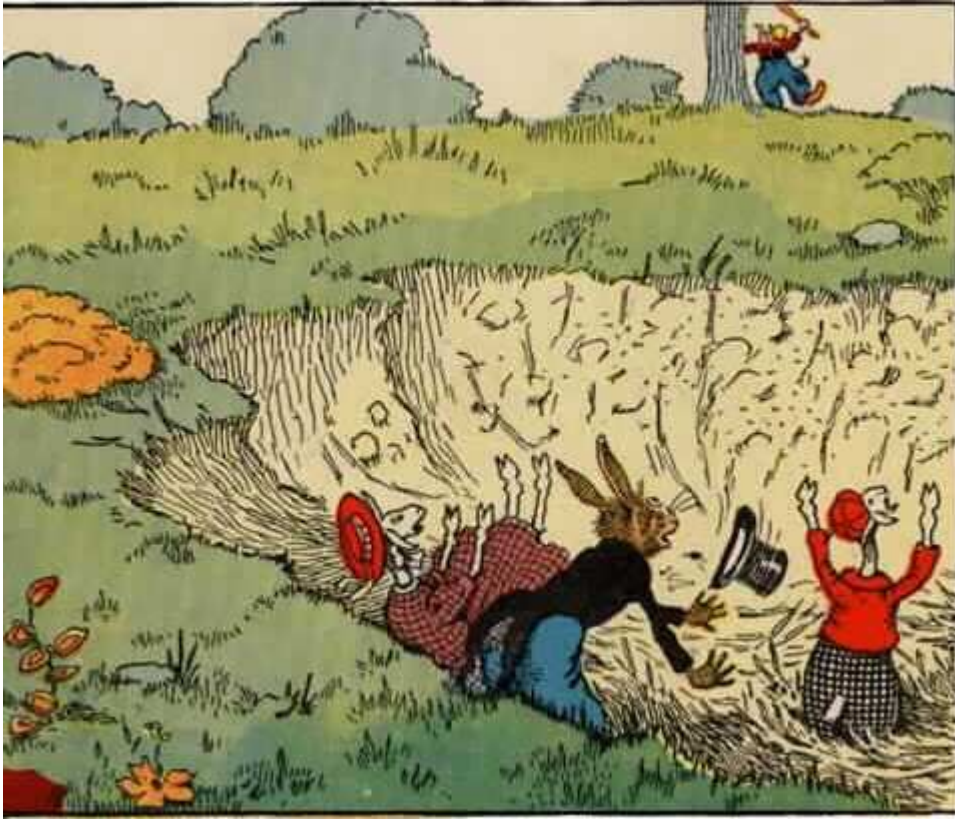
"מה זה?" שאל דוד וויגלי כשהוא מביט מעל משקפי קריאה שלו. "הוי, זו חיפושית עץ!" קראה דודה ג'ין "הגדולה ביותר שראיתי אי-פעם! אוי לי, אם היא תסתבך בין שערותיי, לא אוציא אותה לעולם!"

שטויות ג'ין! חיפושית עץ לא יכולה להזיק לך" אמר דוד וויגלי, אך הגברת התרגשה מאוד. היא נעמדה על כסא ונפנפה בעיתון שלה אל החיפושית. דוד וויגלי לקח את כובע המשי שלו ביד אחת ומסננת תה בשניה ואמר שיתפוס את החרק וייתן לו לישון במיטת שדה. "היא לא מזיקה" אמר הארנב "ואין לדעת האם לא נצטרך פעם עזרתה של החיפושית." הוא תפס את החרק ושם אותו בעדינות למיטה.

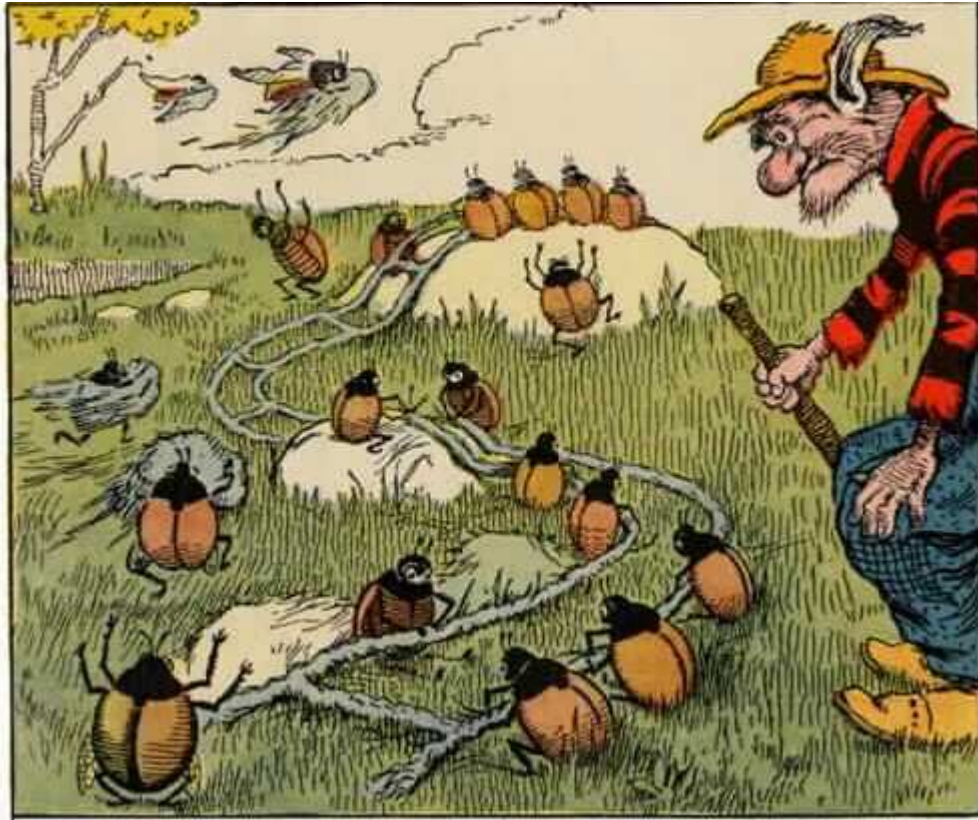
למחרת היום בו דוד וויגלי התייחס כל כך יפה לחיפושית העץ, הארנב יצא לטייל עם נני ובילי זנבונים, שני גדיים קטנים. "ספר לנו יותר על החיפושית המצחיקה, דוד וויגלי." קרא בילי. "היא הייתה באמת מצחיקה, אבל דודה ג'ין פחדה ממנה" סיפר דוד וויגלי בצחוק "תפסתי אותה במסננת תה ונתתי לה קצת סוכר. היא אמרה שהיא מוכנה לעזור לי אם אזדקק לכך. אך חכו רגע. אני רואה סכנה לפנינו."

דוד וויגלי נני ובילי נעצרו בדיוק במקום
בו מונחים היו על הדרך כמה זרדים.
הארנב חשב שזו מלכודת ואמנם כך
היה באמת. פתאום שלושתם נפלו
לתוך בור עמוק, אותו חפר בזומפוס,
השועל הרע, בתקווה שיתפוס את
הארנב. "וי" קראה הגדייה הקטנה
"אנו זקוקים לעזרה מיד! איפה
החיפושית עכשיו, דוד וויגלי?"
בילי ניסה לטפס על קיר הבור בעזרת
קרניו הקטנות, אך לא הצליח. וי, איזו
צרה!

הם ניסו עוד ועוד לצאת מהבור וגלשו
פנימה כל פעם, כשפתאום שמעו
זמזום חזק מעליהם. הייתה זו
חיפושית העץ. "ראיתי איך נפלת לבור
הזה, בדיוק כשעברתי ליד הבית שלך
לפני כמה דקות" זמזמה החיפושית
"התנהגת כל כך יפה כלפי, דוד וויגלי
ואני אעזור לך עכשיו לצאת מכאן."
בילי נענע בקרניו "אינני מאמין שאפילו
חיפושית גדולה כמוך תוכל לעזור לנו
לצאת מכאן" אמר "וי לנו!"

החיפושית הביטה לתוך הבור אותו
חפר בזמפוס הרע "עוד מעט אחזור
עם אחים ואחיות שלי, עם דודים
ודודות וכל יתר המשפחה, ונוציא אותך
מהבור דוד וויגלי" אמרה.

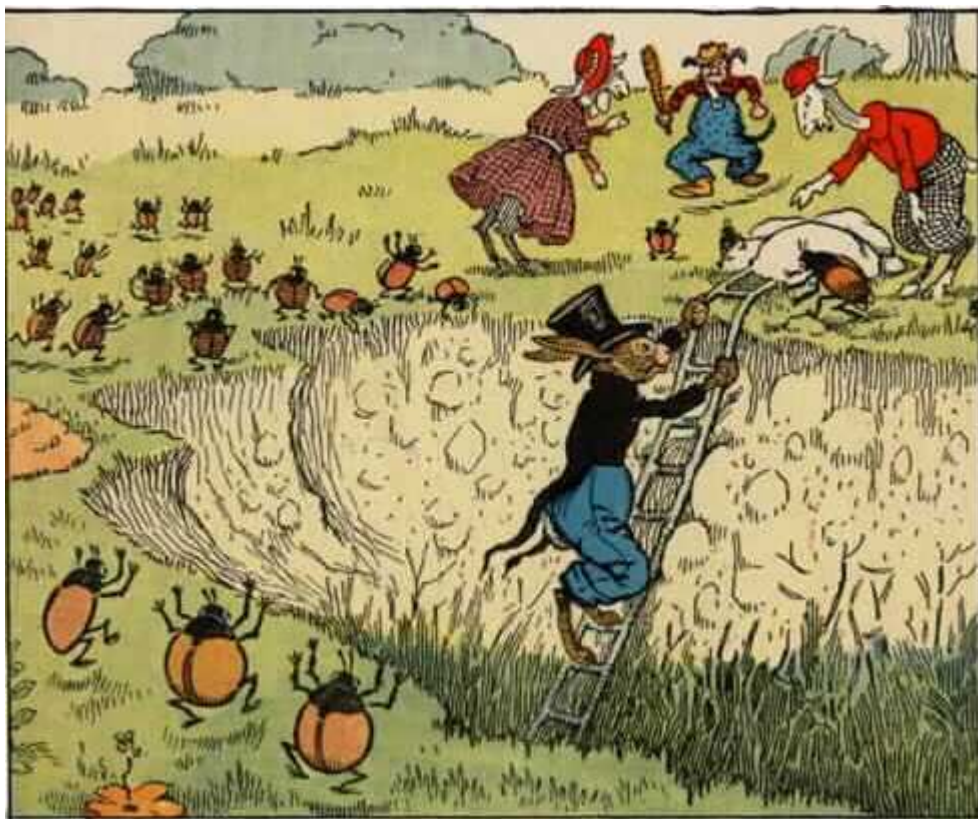
הארנב אמר שזה יפה מצדה והיא
עפה משם תוך נפנוף כנפיה ושריקה
ונגינה של רגליה האחוריות. תוך רגע
הופיעו מאות חיפושיות שרצו לדעת
מה קרה.

"נעשה סולם מעלי דשא, כדי שהדוד
וויגלי יוכל לצאת" אמרה חיפושית
העץ.

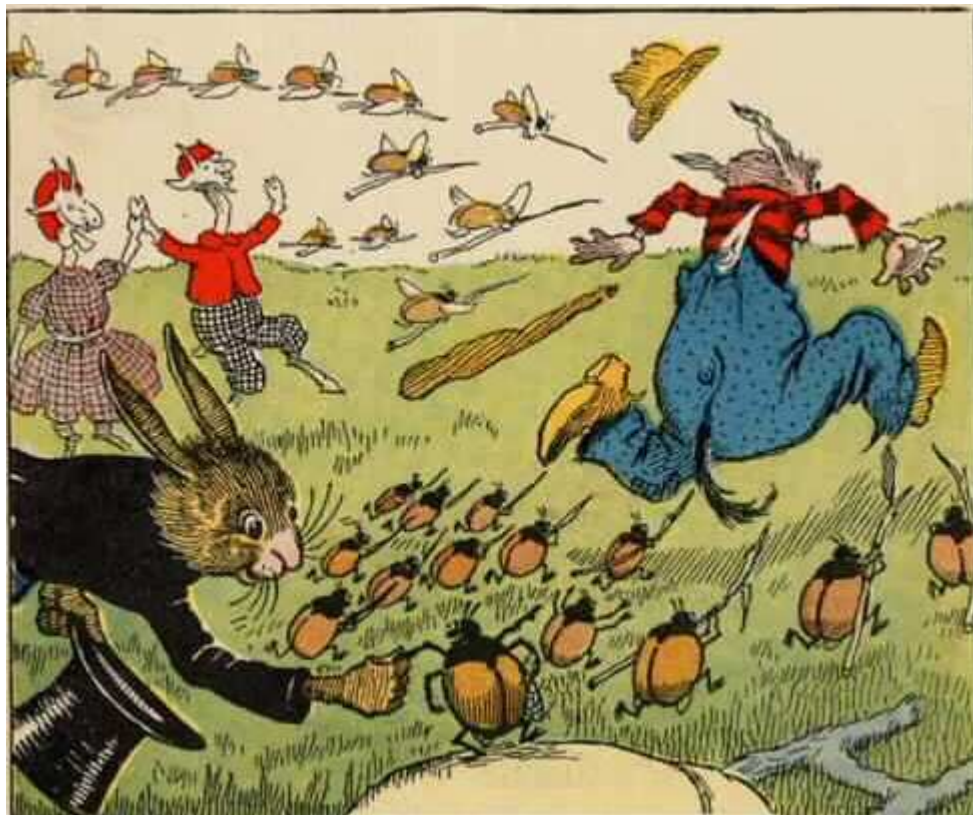
החיפושיות ניגשו לעבודה תוך זמזום
כנפיהם ומהר מאוד הכינו סולם דשא
חזק. "עכשיו" אמרה החיפושית "נביא
את הסולם לבור, נוריד אותו פנימה
ונחזק את חלקו העליון באבן. כך יוכלו
הדוד וויגלי, ובילי ונני הגדיים לצאת
החוצה."

בזומפוס שהתכונן בדיוק עכשיו להוציא
את הארנב מהבור כדי לאכול אותו
ראה את החיפושיות הצועדות עם
סולם הדשא. "מעניין מה הן עושות"
אמר לעצמו "אלך לראות".

כשהחיפושיות הגיעו לבור בו נמצאו
הדוד וויגלי, בילי ונני הם יצבו את
הסולם כך שלא יתחלק והורידו קצה
לתוך הבור. בילי ונני טפסו ועלו החוצה
ואז הגיע גם תורו של הדוד וויגלי.
"ראה בילי, אמרתי שחיפושיות העץ
יעזרו לנו" אמר הארנב המכובד כשיצא
מהבור.

"אבל מי חפר את הבור?" שאל
הארנב. "זה היה בזומפוס השועל!"
זמזמה החיפושית הגדולה מכולן. "כן,
והנה הוא בא הנה עכשיו" קראה נני
כשראה את ייצור הרע "ראו!"

וכשהארנב היה כבר במרחק בטוח
קראה החיפושית הגדולה "עכשיו,
ידידי, אחרי שהצלנו את חייו של הדוד
וויגלי וגמלנו על הטובה שעשה לי,
רדפו את בזומפוס!"
וכל החיפושיות התנפלו על השועל
הרע, דקרו אותו בעלי דשא ארוכים
והוא ברח מהר, כמה שרק יכול היה.
נני ובילי רקדו מרוב שמחה, ודוד וויגלי
לחץ ידה של החיפושית הגדולה והזמין
אותה לארוחת הערב.
וכך כולם היו מרוצים, מלבד בזומפוס,
כמובן.